

Bisztray Ádám

KELLETT LEGYEN

Kellett legyen valamikor
 egy nyárvégi délután,
 ha volt, ha nem
 mind együtt időztünk
 ma is élők, tegnapi holtak,
 születések, halál,
 érkezés, búcsúk mozdulatlan perce
 asztal körül a sok kertiszéken,
 amikor a sorsnak csévéje pihent,
 megszámloltuk egymást,
 a tányért, kést, poharat,
 elvétettük,
 kőre ült, aki elkésett,
 a tűz már csak füstölt a sötét kertben,
 fölöttünk ének szünetében,
 de a földnek is jutott,
 s nem kérdeztük, mi lesz holnap.
 Jött már a hűvösség,
 percegve hullt a harmat fűre-levélre.

ÖRÖKLŐDNEK

Ne tagadd el, kérlek,
 hasonlítunk,
 arcod, a szem és a beszéd
 más lehet,
 mindegy, hol,
 s az idő melyik rétegében,
 a mozdulatok öröklődnek.
 Úgy iszol tenyeredből,
 éppúgy hajolsz féloldalt dőlve
 a hegyi csurgó alá,
 ahogy én ittam fiú-szomjúsággal
 tűző Napon
 a szikrázó-hideg sugarat.
 Magamban kortyolok tebenned mohón,
 de csukott szájjal,
 több jusson neked,
 és bőröd alá bújva
 porosan, cigánybarnán,
 egy hosszú utazás végén,

 mielőtt városunk befogad.